

Arrest

nr. 140 803 van 12 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 19 februari 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 30 januari 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 januari 2014 wordt aan de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

1.2. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“(...) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene verklaarde in zijn (haar) asielprocedure in maart 2012 het grondgebied te hebben betreden. Omdat betrokkene een asielaanvraag indiende, werd zijn (haar) verblijf verder toegestaan zolang het onderzoek naar de asielmotieven liep. Betrokkene wist dat dit om een precarie verblijfssituatie ging. Op 03.06.2013 werd zijn (haar) laatste asielprocedure afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden, het verblijf van betrokkene is niet langer gewettigd. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van gebrek aan belang op. Zij betoogt als volgt:

"(...)Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. "
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de Staatssecretaris c.q. zijn gemachtigde niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid. 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 van de Schengen-uitvoeringsovereenkomst.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt de verzoekende partij evenwel geen schending op van enige hogere rechtsnorm.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verweerder besluit dan ook dat het annulatieberoep van de verzoekende partij onontvankelijk is wegens gebrek aan belang. (...)"

2.2. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt evenwel dat verzoekende partijen het motief waarop de bestreden beslissingen rusten betwisten en menen dat geen toepassing kon gemaakt worden van de gehanteerde wetsbepaling. Daar aldus een onderzoek van het middel zich opdringt om na te gaan of het motief van de bestreden beslissing al dan niet overeind blijft, wordt de opgeworpen exceptie verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partijen betogen in hun verzoekschrift als volgt:

(...) 2.2.1. Schending van de materiële motiveringsverplichting (art. 1-3 29 juli 1991) iuo. schending van de zorgvuldigheidsverplichting iuo. art. 7, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet

Ter staving van het bevel om het grondgebied te verlaten wordt verwezen naar art. 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet: verzoekers zouden niet aantonen dat de termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen niet werd overschreden.

Aan verzoekers werd evenwel - voorafgaandelijk de beslissing - nooit de mogelijkheid geboden om voormeld bewijs te leveren.

De premisse dat verzoekers sedert maart 2012 het Belgisch grondgebied hebben betreden en sedertdien niet meer zijn teruggekeerd, is onjuist en blijkt evenmin uit het administratief dossier.

Verzoekers zijn wel degelijk teruggekeerd naar Albanië, om een bezoek te brengen aan een ziek familielid, in oktober 2013; de reis werd afgelegd met de wagen.

Verzoekers zullen ten gepaste tijde het bewijs bijbrengen; de Raad kan immers geen rekening houden met elementen die op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissing niet gekend waren.

Verzoekers verzoeken de Raad thans de bestreden beslissing nietig te verklaren, zodat zij het bewijs kunnen leveren dat zij de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen hebben gerespecteerd.

De totstandkoming van de bestreden beslissing is onzorgvuldig waar zij verzoekers - voorafgaandelijk de beslissing - niet de mogelijkheid geeft om het bewijs te leveren van het in art. 7 gestelde, terwijl deze mogelijkheid wel dient geboden krachtens art. 7, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet. (...)"

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissingen zijn genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissingen, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

3.4. De verzoekende partijen stellen dat het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat *“Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen heden ruimschoots overschreden (is), het verblijf van betrokkene is niet langer gewettigd”*, niet klopt. Zij zouden wel degelijk teruggekeerd zijn naar Albanië, om een bezoek te brengen aan een ziek familielid, in oktober 2013. De reis zou afgelegd zijn met de wagen. De verzoekende partijen zouden ten gepaste tijde het bewijs bijbrengen.

3.5. Artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…) wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd (…)”

3.6. Artikel 6 van de vreemdelingenwet luidt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling niet langer dan drie maanden in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt.

De vreemdeling die langer dan drie maanden op het grondgebied verblijft van de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, of die zich verschillende malen achter elkaar, gedurende in totaal meer dan negentig dagen, berekend over een periode van zes maanden, in België of op het grondgebied van deze Staten ophoudt, wordt geacht langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Voor de toepassing van het tweede lid, wordt de duur van het verblijf van de vreemdeling op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staat die een geldige verblijfstitel heeft afgegeven voor een periode van meer dan drie maanden, niet meegerekend.”

Daargelaten de vraag of uit deze bepaling valt af te leiden dat de verwerende partij, vooraleer zij de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten geeft, hen expliciet de kans moet geven te bewijzen dat zij de termijn bepaald in voornoemd artikel niet overschreden hebben, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij dit bewijs op enige wijze kunnen leveren. Zij beperken zich tot een loutere bewering, waarvan zij zelfs geen begin van bewijs bijbrengen.

Bovendien dient opgemerkt dat, zelfs indien verzoekende partijen in oktober 2013 zouden zijn teruggekeerd, zij met deze stelling evenmin aannemelijk maken dat zij zich niet verschillende malen achter elkaar, gedurende in totaal meer dan negentig dagen, berekend over een periode van zes maanden, in België hebben opgehouden zodat zij geacht worden langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Immers werd hun asielaanvraag verworpen op 3 juni 2013 en tonen zij niet aan dat zij, omwille van een bezoek aan Albanië in oktober 2013, niet langer dan negentig dagen, berekend over een periode van zes maanden, op het grondgebied hebben verbleven.

De Raad stelt dan ook vast dat de motieven van de bestreden beslissingen niet kennelijk onredelijk zijn.

De verzoekende partijen maken de schending van de door hen aangevoerde beginselen en bepalingen niet aannemelijk.

3.7. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER